

אונס החותנת

במדינה

תל-אביב

מוות - ביגלל מה?

ראשיהעיר ציונה לעצור

אזרח שקרא לו "שקרן"

ובינתיים טבע איש

ראש עיריית תל-אביב שלמה ("צ'צ'צ') להט, כסוף-לורית, בחולצה ספורטיבית וחיוך מאוון אל אוון, טייל על חוף הים ברחוב בגרשות ולחץ ידיים, זה היה בבוקר השבת האחרונה. באותה שעה בדיוק, במרחק של מאה מטר בלבד, בחוף טרומפלדור, טבע אדם באין מצילים.

ראש העיר היה עסוק בבעייה בוערת יותר: הוא ציונה על שוטר לעצור אדם שקרא לו שקרן.

היום הוא ברוב, נדמה כי הבעייה הבר-ערת ביותר של העיר תל-אביב בימים אלה של קיץ וחום בלתי-נסבל כימעט ניצל. שבתת-המצילים. החופש הגדול החל. אל-פי ילדים גוררים את אמתיים לשפת הים. אזהרותי החוזרות ונשנות של מישר-רדהבריאות, כי סרטן העור יפגע בכל מי שישתוף בין השעות עשר לארבע עורות כמו כוסות-רוח למת. איש אינו מתחשב בהן, וחופייהם של תל-אביב הור-מים מתרחצים.

מאז החלה שביתת המצילים נרשמו במגדודי-אדום 11 מיקרי-טביעה, שבהם קיפחו את חייהם שניים, ותישעה ניצל. פנחס ("פינייה") להב, ראש מחלקת הר שירותים של העירייה, טוען כי אותו מעניין לדעת רק שמתוך ה-11 ניצלו תישעה, כתוצאה מנוכחותם של המצילים. אברהם לוי, המציל מחוף גורדון, נמצא 19 שנים במיקצוע, בגרון ניחר הוא מספר כיצד הציל ביום השישי האחרון את שושנה ביצרון, אשה בת 60, בשעה 1:30. היה מול לאשה הזאת, שטבעה באחת וחצי. חצי שעה אחרי זה, כבר לא היה מציל, והיא כבר לא היתה חיה, ואני לא הייתי ישן בלילה כמו שאני לא ישן בגלל התייר המיסכן הזה. שבא לבקר בארץ-הקודש עם ארבעת הילדים שלו, ירד מבית-המלון שרתון כדי לשחות בים, וטבע. למה? כי לא היה מציל. אם היה מציל, הוא לא היה מת!

מצירי דוי

זה על הנשמה שלי!"

שמים פס. ואני, זה יושב על המצפון שלי, זה הורג אותי.

אבל מה אני יכול לעשות? לא מברי גים אותנו לא מבינים את המיקצוע הזה. שיבעה ימים בשבוע אני מנוטרל מהמישר-פחה שלי. כל יום - שתיים-עשרה שעות. ביום השישי אחריה-צהריים, כשסוגרים את העירייה ובאים לים, אני עובד פי מאה. ביום שבת, כשכולם נחים אני עובד הכי קשה, וכל הזמן העיניים על הים והראש עובד. אם זה לא עבודה קשה, אז מה כן?"

"הם אחראים למוות!" מיקצוע המצילים הוא מיקצוע ישראלי מובהק. ברחבי העולם אין מצילים בחופים כה-צ'י-בוריים. אדם שנכנס לים יודע כי הוא לוקח על עצמו את האחריות לחייו. בתי-מלון ובעלי-חופים פרטיים מרשים לעצ-מם את הלונסוס של החוקת מצילים ב-שכר. בישראל מקובל כי בחופי הרחצה הציבוריים אסור להתרחץ ללא מציל.

שלטים מזהירים את המתרחצים, דגלים שחורים ומורים להפחיד אותם, אך דבר לא עוזר - כשלעם ישראל חם, הוא הולך אל הים.

מה בעצם רוצים המצילים? מסביר יענקלה יוסלבסקי, המציל הוותיק של חוף שרתון ודובר ועדה-המצילים, "בתחילת העונה הגשנו תביעות-שכר. כשלא הכירו בתביעות שלנו, הכרזנו על סיכסוך עברי-

ש-יטרי מישטרת כפר-סבא לא ידעו אם להודיע או לצחק. בשעת בוקר מוקדמת של היום הרביעי שעבר ניצבה מולם אשה ממוצא תימני, ובעגה תימנית מיוחדת, הקשה להבנה. סיפרה להם סיפור, אשר עורר אצלם תחילה חוסר-אמון.

האשה התימנית, בת 50 לערך, רוה, לבושה בפשטות, אחת מעיניה סומא, טענה לפניהם כי חתנה, בעל בתה הצעירה, בא אליה בלילה ואנס אותה. כששאלה מי הוא הבעל של בתה, נקבה בשמו של גבר בן 33 אף הוא ממוצא תימני, דמות המוכרת היטב בשכונתו בכפר-סבא.

עוד השוטרים אינם יודעים אם להאמין או לצחק, והאשה הציגה לפניהם סימני-חבלה, ששיכנעו אותם כי זהו עניין רציני. הם גבו ממנה עדות, ואחר-כך מיהרו עימה לבית-החולים מאיר בכפר-סבא כדי לאשפו אותה, וכדי שרופא יקבע אם יתכן שהחבלות הם תוצאה של מיקרה אונס.

"לא להעיר

את הילדים"

ב-עדותה סיפרה האשה סיפור מרתק. לדבריה, היא חיה כבר חודשים אחדים עם בתה היחידה, בעלה והחששת ילדיהם הקטנים, "כדי לעזור לבת שלי בבית, וגם בגלל זה שרבתי עם בעלי, האבא של הבת שלי". כל אותו הזמן היו היחסים בין החותנת לבין החתן תקינים, כפי שהיו לפני שהאם עברה להתגורר אצלם בבית. "אני הייתי מבשלת, והוא אהב את האוכל שלי והכל היה בסדר", היא סיפרה השבוע לכתב העולם הזה שביקר בביתה.

לדבריה, בלילה הקודם להגשת התלונה, בשעה אחת בלילה, בא לפתע הבן של בתה בשקט אליה לחדר. החדר שהוקצה לאם הוא חדר קיצוני בבית הבודד של הבת שלה ובעלה. "הוא איים עלי בסכין, אחר כך הרביץ לי ואנס אותי", סיפרה האם, הנראית קשישה בהרבה מגילה, על מעשיו של חתנה. כל אותה עת היתה הבת, אשתו של החשוד-באונס, בחדר אחר בבית. היא אמנם לא ישנה עם בעלה באותו חדר, מאחר ובשבועיים שלפני המיקרה היו היחסים ביניהם מתוחים, אולם הבית אינו גדול, ואילו היתה האם צועקת, היתה הבת בודאי שומעת ונחלצת לעזרתה.

אולם האם לא צעקה. לכתב העולם הזה היא אמרה: "לא רציתי להעיר את הילדים הקטנים, שלא יראו את הבושה". לשכנים שלה סיפרה כי הבת בכלל לא היתה בבית.

"לא אונס,

אלא מרצון"

א-אחרי שאישפון השוטרים את האם בבית-החולים, הם מיהרו למקום עבודתו של החתן ועצרו אותו. בחקירתו הודה בעל הבת, בן ה-33, הנשוי כבר 15 שנה, כי שכב עם א-אשתו. "זה נכון שאני שכבתי איתה, אבל זה לא היה אונס, זה היה מרצונה. היא מחפשת גבר מאז שהיא רבה עם בעלה", הוא אמר למישטרה (כפי שסיפרה חמתו לכתב).

היה לו גם הסבר מדוע שכב עם א-אשתו. גם הסבר זה לקוח מדברי חמתו, שטענה השבוע בפני כתב העולם הזה כי אלה היו דבריו במישטרה: "אשתי ואני לא לליכך בסדר בשבועיים האחרונים, וכבר שבועיים שהיא לא נותנת לי לשכב איתה. לפני שבוע הלכתי לאחד שאומר עתידות ברמת-גן. הוא אמר לי שאני אסתבך עם החותנת שלי בעניין של מיטה ומין,

והוא צדק. אני לא אנסתי אותה, אלא שכבתי איתה בהסכמתה, בדיוק כמו שמגידה-עתידות ניבא שהייה". אשתו של החשוד באונס, בתה של מי שטוענת כי נאנסה, כועסת על בעלה, אולם כלפי חוץ היא מנסה להגן עליו. "הוא לא עשה שום דבר, סתם עושים לי צרות עם השכנים. כל העניין הזה יכול לגרום לנו לצרות."

אולם האם אומרת: "הוא עשה לי דברים של משוגע. גם אני וגם הבת שלי, שהיא בת יחידה, כועסים עליו מאד. רק הבעל שלי לא כועס עליו. הוא עכשיו בריב איתי."

שופטת-השלום בכפר-סבא, חנה שרון, ששמעה גירסות אחדות למיקרה, ושתהתה בעיקר מדוע לא זעקה האם לעזרה, הוציאה צו לאיסור פירסום שמו של החשוד באונס, עד שתסתיים החקירה ויתברר אם הוא אמנם אנס או לא.

הבת, צעירה בת 31, הדומה דמיון מפתיע לאמה, בעלת חזות

מפקח אריכא

"אני שונא עיתונאים!"

תימנית טיפוסית, שער מקורול אסוף, רוה ומוכת-קומה, מבלה את מרבית שעות היום בתחנת-המישטרה בכפר-סבא, כשהיא מנסה לפגוש את בעלה ומבקשת מהקצינים להקל על מעצרו. ראש ענף החקירות במישטרת כפר-סבא, הממונה על החקירה, מפקח אריכא, ממלא פיו מים. "אני שונא עיתונאים, ובעיקר את העולם הזה, משום שהם כתבו עלי פעם שאני מחפה על מעשים לאיטובים של השוטרים שלי!"

מאוחר יותר, לאחר שכתב העולם הזה הזומן על-ידי אם העציר, הנאנסת לדבריה, לתוך הבית, כדי לספר לו על המיקרה, התפרצה בתה שהגיעה במרצה לבית, על-פי עצת אריכא, בצעקות על האם המבוהלת: "למה סיפרת לו? בשביל צריך שיהיה לנו עוד בושה מהשכנים?"

הוא מישרד הפנים. זאת אומרת, מי שנותן את המאה, הוא גם הנותן את הדיעה, וברגע שמישרד-הפנים לא אישר את התביעות שלנו, ולא נתן לסיכסוך-העבודה להסתיים, אני רואה בו אחראי ישיר לטיבועתם של 11 איש, ולמותם של שני אנשים."

"מדברים על חיי-אדם!" מציל אחר מטיל את האחריות הישירה על כתי-פיו של שריהפנים יוסף בורג: "האיש הזה, בורג, מדבר יותר מדי על קדושת חיי-האדם. אני מטיל עליו אחריות מיניס-טריאלית למותם של שני הנטבעים, ולי-מותם של אלה שלכטח יטבעו."

מנהל שירות העירייה, פנחס ("פינייה") להב, טוען לעומתו: הוועדה הפרתיתית סירבה לאשר את הרישות, וכשאני אומר סירבה אני מתכוון לחצי אחד של הוועדה - ראש העירייה. הוא טען כי להחלטה כזו תהינה השלכות הן על העירייה והן על מדינת-ישראל. אי-אפשר לתת לציבור אחד, בלי שציבורי עובדים נוספים יגוררו גם הם לתביעות. התייעצנו עם מישרד-הפנים, ו-הגענו למסקנה שאי-אפשר לקבל את תבי-עות המצילים."

בינתיים, בעיצומו של מסעיהבחירות, בין לחצי-ידיים אחת לשניה, מיצעד יפהפיות ופרחים, מתגלגל לו הכדור בין מישרד-הפנים, עיריית תל-אביב וועד ה-מצילים. ועד שאחד הגורמים יתחר את הבעייה, יטבעו כמה משלמי-מיסים.

דה. במדינת-ישראל חוגגים את האחד ב-מאי. צריך לזכור כי באחד במאי הוכרז יום-עבודה בן שמונה שעות. אנחנו עובדי עירייה, בעירייה עובדים שבע שעות, ואילו אנחנו עובדים שיבעה ימים בשבוע, 12 שעות ביום. המשכורת שלי, שהיא הגבוהה בענף, היא בערך 15 אלף ברוטו, וזה כולל שעות נוספות, הטבות מיקצועיות, ארוחת-צהריים ושתייה. הנטו יוצא בסביבות שמונה, ובשביל זה שיבעה חודשים בשנה אני חי רק את הים. אני 24 שנים בים, וזה מה שאני מביא הביתה למישפחה כל חודש. שלא לדבר על מצילים ווטרים, המביאים חמס, ולפעמים גם ארבע נקי, ומפרנסים אשה וילדים.

"מה אנחנו דורשים: לעדכן את תוספת-ההצלה, לקבל תוספת-מאמץ-מיוחד, לקבל תוספת סיכון, ביטוח לאומות, הבראה כמו במחלקת הבריאות, שם מקבלים 17 יום במקום 14, לקבל תוספת של חמישה בקי-בוקי-שתייה ביום, על העשרה שאנחנו מקבלים."

"הגשנו את התביעות לעירייה, ישבה ועדה עם ועדה-המצילים ואירגון-העובדים. היא החליטה להעביר את הנושא לוועדה פרידתית עליונה של ראש-העירייה ומוכיר מועצת פועלי תל-אביב. זו אישרה את התביעות. ואז הסתבר לנו כי למרות שוועדה פרידתית עליונה היא בדרך כלל הגורם המכריע האחרון, יש גורם חדש, ו-